

UCHWAŁA Nr 48 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 stycznia 1951 r.

w sprawie przyznania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków, uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby.

Na podstawie art. 8 ust. 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) — Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa uchwała:

§ 1. Pracownikom państwowym, objętym art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) — zaszeregowanym do grup uposażenia wymienionych w § 6, oraz pracownikom objętym art. 4 pkt 3 powołanej ustawy, a zatrudnionym na stanowiskach administracyjnych zaszeregowanych do tychże grup lub równorzędnych, może być przyznany dodatek specjalny do uposażenia w wysokości nie niższej niż 20% i nie przekraczającej 50% uposażenia zasadniczego danego pracownika. Wysokość dodatku specjalnego nie jest zależna od funkcji lub zajmowanego stanowiska. Dodatek nie może być przyznany pracownikom centralnych zarządów, objętych uchwałą Prezydium Rządu z dnia 23 grudnia 1950 r. (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-5, poz. 63).

§ 2. Dodatek, o którym mowa w § 1, może być przyznany w granicach funduszków, ustalonych globalnie na okres jednego roku dla każdego resortu oraz dla terenowych organów jednolitej władzy państwowej w drodze uchwały Prezydium Rządu. Podziału limitu na poszczególne województwa dla pracowników prezydiów rad narodowych dokona Prezydium Rady Ministrów (Zespół II).

§ 3. Dodatek specjalny może być przyznany jedynie przy równoczesnym istnieniu następujących szczególnych warunków:

- 1) posiadania przez pracownika wykształcenia dającego wysokie kwalifikacje fachowe w danej specjalności;
- 2) szczególnego doświadczenia i praktyki w zakresie spełnianych funkcji;
- 3) pełnienia szczególnie odpowiedzialnych obowiązków;
- 4) wykazywania ponadprzeciętnej inicjatywy i wyróżnienia się wynikami pracy;
- 5) odpowiedniej postawy społecznej.

§ 4. Pracownikom pobierającym dodatek specjalny nie przysługuje dodatek lokalny, przewidziany w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 82).

§ 5. 1. Pracownik otrzymujący dodatek specjalny nie może równocześnie pobierać innych stałych lub przejściowych dodatków, uzasadnionych specjalnymi warunkami pracy, przyznanych na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39).

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy:

- a) przejściowego dodatku wyrównawczego dla pracowników państwowych, przewidzianego uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Monitor Polski Nr A-13, poz. 151),
- b) przejściowego dodatku do uposażenia dla pracowników niektórych ministerstw, którzy przeszli do pracy w tych resortach (zostali odwołani z placówek za granicą) nie otrzymawszy mieszkań w Warszawie.

3. W przypadku zbiegu prawa do dodatku specjalnego i dodatku innego spośród określonych w ust. 1 służy pracownikowi prawo wyboru.

§ 6. Dodatek specjalny może być przyznany pracownikom zaszeregowanym:

- a) we władzach centralnych — do grupy V—I,
- b) w prezydiach rad narodowych oraz urzędach bezpośrednio i pośrednio podległych władzom naczelny — do grupy VII—I.

§ 7. 1. Dodatki specjalne przyznaje:

- a) we władzach centralnych oraz urzędach bezpośrednio lub pośrednio im podległych — właściwy minister (Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego, Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości) po wysłuchaniu opinii lub na wnioski kolegium z tym, że w wyjątkowych przypadkach Prezes Rady Ministrów może zezwolić na przyznanie dodatku pracownikowi będącemu specjalistą w swej dziedzinie pracy, lecz nie czyniącemu zadość wszystkim warunkom określonym w § 3,
- b) w prezydiach rad narodowych — prezydium wojewódzkiej rady narodowej w trybie ustalonym przez Prezydium Rady Ministrów (Zespół II).

2. Prezes Rady Ministrów powoła Komisję Kwalifikacyjną, która systematycznie kontrolować będzie przyznawanie dodatków specjalnych, a w przypadku stwierdzenia naruszenia postanowień niniejszej uchwały — składać będzie odpowiednie wnioski Prezesowi Rady Ministrów.

3. Skład Komisji Kwalifikacyjnej i tryb jej działania określi regulamin, nadany przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 8. Od pobierania dodatku specjalnego wyłączeni są pracownicy, którzy poza uposażeniem służbowym otrzymują przez okres dłuższy niż 3 miesiące inne stałe wynagrodzenie z jakiegokolwiek tytułu; ograniczenie powyższe nie dotyczy wynagrodzeń z tytułu zleconych w szkołach wyższych wykładów i ćwiczeń.

§ 9. Przyznanie dodatku specjalnego następuje na z góry ustalony okres czasu, nie dłuższy jednak niż pół

roku, z tym że dodatek powinien być natychmiast cofnięty bądź wysokość jego winna być obniżona w przypadku stwierdzenia, iż wyniki pracy uległy pogorszeniu lub są niezadowalające.

§ 10. Dodatek specjalny nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

§ 11. Minister (Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego, Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości) obowiązany jest pod osobistą odpowiedzialnością czuwać nad ścisłym przestrzeganiem postanowień niniejszej uchwały, a w szczególności istnienia warunków określonych w § 3.

§ 12. 1. Tracą moc obowiązującą: uchwała Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie przyznania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi warunkami służby (Monitor Polski Nr A-17, poz. 172), uchwała Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie przyznania niektórym kategoriom pracowników samo-

rządu terytorialnego dodatków, uzasadnionych specjalnymi warunkami służby (Monitor Polski Nr A-22, poz. 226) oraz uchwała Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1950 r. w sprawie przyznawania pracownikom prezydów rad narodowych dodatków, uzasadnionych specjalnymi warunkami służby (Monitor Polski Nr A-129, poz. 1603).

2. Wykonanie uchwały powierza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Finansów i wszystkim zainteresowanym ministrom.

§ 13. 1. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 marca 1951 r.

2. Kwoty wydatkowane na dodatki specjalne w miesiącu styczniu i lutym 1951 r. ulegają zaliczeniu na fundusz, który określony będzie w myśl § 2 na 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz